

புதிய கிளிப் பாட்டு

உண்மையெல்லாம் பொய்யாகி
 பொய்யே மெய்யான
 உலகத்தில் பிறந்துவிட்டேன்
 கிளியே
 என்னருமைக்
 கிளியே
 நீதியெல்லாம் பிழையாகி
 அநீதிகளே சரியான
 சட்டிக்குள் சிக்கிவிட்டேன்
 கிளியே
 என்னருமைக்
 கிளியே
 திருடனிங்கு தலையாரி
 தலையாரித் தரம் போச்சு
 எண்ணெய்யிலே பொரிகின்ற
 மீன்போல உணர்ச்சியற்று
 கிடந்தாலும் கிடக்கலாமா
 ஒரு கள்ளி முள்ளாகி
 சிலர் காலில் குத்தாமல்
 சீச்சீச்சீ... எனப் பாடி
 பறக்கின்ற பச்சை நிறத்
 தங்கத் துண்டே உன் முக்கினிலும் தீயின் முளை
 அது- சொண்டா நான் பாடும்
 கவிதைகளைப் பழங்களென்று
 நீ உண்டாலும் வயிற்றோட்டம் எடுக்காது
 குடற் புழவைக்
 கொல்லும் கொல்லன்
 பட்டறையில் தீ வளைத்து
 அலகாகப் பொருத்தி உம்மோய் பறக்கும் கிளி
 என்ன "செப்பங்கா" நீ

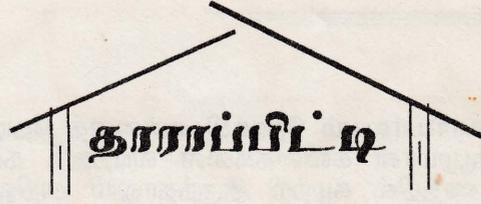
வாரியமுகங்கள் சூடாமல்
தன்
முகத்துடனே வாழ்ந்து மறைந்த மாமனிதன்
வீ. ஆனந்தன்
நினைவுப் பெட்டி இது

Millennium

Furniture Centre
187, MAIN STREE, KALMUNAI.

Upholstered sofa sets
Carpets
curtaining
Vertical Blinds
Venetian Blinds
Wall Paper and cloths
Office Furnitures

வயலிலுள்ள “தாராப்பிட்டியில்” பரண் கட்டித்தான் எனது ஊரின் உழவனுக்குப் பழக்கம். தனது மொத்த வரவைகளையும் அவதானிக்கக்கூடிய ஒரு பொருத்தமான இடத்தில் மண் திட்டி அமைத்து, அதனை தாராப்பிட்டி என்று பெயரிட்டு அழைத்து, அதில் பரண் கட்டி- தான் உறங்க, ஓய்வெடுக்க, சமைக்க, உற்றார் வந்தால் ஏறி இருந்து கதைக்க, மழைக்கு ஒதுங்க என்று மட்டுமல்லாமல், மிக முக்கியமாக பச்சை நெல் மணிகளை பால் பருவத்திலேயே கொத்திக் குடிக்க வருகின்ற குருவிப் பாட்டங்களை டையா..... கூய், டையா..... போட்டு கலைக்கும் இடமாகவும் அவன் அதனைப் பாவிப்பான்.

இந்தக் கவிதை உழவனும் கம்பு தடிகள் கொண்டு வயலில் கட்டும் பரண்போல் இல்லாமல், வார்த்தை வரிகள் செய்து இந்தத் தாராப்பிட்டியில் கட்டியிருக்கும் பரணில் இருந்துதான் பேசுகிறான். அது- இருப்பின் 05வது இதழ் இப்போது வந்திருக்கிறது. வர வர தனது தகுதிகளை இருப்பு பேணிக்கொண்டிருப்பதாக கவிதை நாட்டமுள்ள ஆத்மாக்கள் சொல்லிக்கொள்வதாக அறியக்கிடக்கிறது. நன்றி மன்னர்களே! மண்ணின் அரசர்களே! நாங்கள் செல்வமென்று கருதுவது கவிதையை அல்லவா! அதை நேசிக்கின்றவனே நமது பார்வையில் பெரியவன்- உயர்ந்தவன்-, வேறென்ன, இருப்பின்;

கடந்த இதழைவிட இந்த இதழுக்கு கவிதைகள் கும்பமாக வந்து குவிந்தன. அனைத்தையும் இதில் மருதோன்றி குத்திவைக்க முடியாத வருத்தத்தோடு கூறுகின்றோம்; இனி வரும் இதழ்களில் சில வரக்கூடும். இருந்தாலும், ஒன்றை இங்கு விளக்கித்தான் ஆகவேண்டும். இருப்பு கவிதைசார் ஒரு தனித்துவ இதழாக மிளிர் முயற்சிக்கின்றது. எனவே, அதன் போக்கை நன்கு உணர்ந்து, இருப்பின் பாஷையை உற்றுத் தெளிந்து, மொழியை இறுக்கிப் பிழிந்து சாறுகளை மாத்திரம் சிறு போத்தலுக்குள் அடைத்து அனுப்புவது போல் அனுப்பிவையுங்கள். சொற் பொட்டலங்களைக் கொட்டும் இடம் இருப்பு அல்லவே! என்று இந்தப் பரணில் இருந்து சத்தம் எழுப்புகின்றோம், டையா..... கூய், டையா.....

இன்னுமொன்று என்னவென்றால், சிறிது காலத்திற்கு முன்பு (24.08.2002) காத்தான்குடியில் நிகழ்த்தப்பட்ட கவிதை பயிலரங்கில் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட மணிகள் சில “முளைவரவை” பகுதியில் திருத்தியும் குறுக்கியும் விதைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கும் ஒரு கூச்சல் போடுகின்றோம், டையா..... கூய், டையா..... முக்குவிடும் பருவத்திலேயே விளையும் தானியங்களை உறுஞ்சிக் குடித்து வரவைகள் புல்லாகக் கிடக்கச் செய்கின்ற முயற்சியில் ஈடுபடும் “சில்லித்தாராக்கள்” கலைந்து பறக்கத்தான், டையா..... கூய், டையா..... இங்கே “வரவை” என்பது வயலை பராமரிப்பு இலகிற்காக பிரித்த கூறுகளின் பரப்பாகும். இதுவும் விளங்காமல் ஓரிரு “வாய்க்கால்வாயர்கள்” சலசலக்கக்கூடும். அதற்கே இந்த உரித்த வாழைப்பழம். தோலை எவனது ஆடு தின்றதோ.

தலையணையில்
சாய்ந்து படிப்பதற்கல்ல
இருப்பு
கொஞ்சம்
ஆழ்ந்து கிடப்பதற்கு
எல்லாத் தொடர்புகளுக்கும் :- **79, Mosque Lane,
Kalmunai-05.
Sri Lanka.**
Phone:0777-240747

பறவைகள்

இருப்பு-04 எனது காரியாலயம் நோக்கி என்னைத் தேடி வந்தது. வழமையாகவே வேறுபட்ட கோணத்தில் ஆழமான கவிதைகளை வடித்துத் தரும் சோலைக்கிளி தனது பேனாவை மாறுபட்ட கோணத்தில் சுழற்றி இருந்தாலும் அதிலும் தனது தனித்துவத்தை இழக்கவில்லை. சோலைக்கிளியின் புதிய படைப்புகளைத் தேடி அலையும் இலக்கியப் பித்தர்களுக்கு இருப்பு கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போலாகிவிட்டது. எல்லோரையும் அணைத்துக் கொண்டு செல்லும் சோலைக்கிளியின் இந்த முயற்சியை பாராட்ட வேண்டும்.

சமீம். ஏ. ஜப்பார்
கல்முனை-05
2002-09-10

இருப்பு வித்தியாசமாக உள்ளது. சோலைக்கிளியின் காடுகளினுள் தலைசாய்து நஜிமுதீன் கனவுகளுடன் றஷ்மி, கல்லூரன், பக்கங்களை மீண்டும் மீண்டும் சுவைக்க வேண்டும் போல் உள்ளது. நிறைவில் மனது ஏதோ சொல்லத்துடிக்கிறது போல் இருக்கிறது எப்படி சொல்லப் போகிறோம் என்றுதான்..... இருப்பின் 5க்காக தபாலை தினமும் தேட வேண்டியாகிவிட்டது.

எஸ்.பி. பாலமுருகன்
விஞ்ஞான பீடம்
அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை.
மட்டக்களப்பு, 10-11-2002.

அன்புடன் ஆசிரியருக்கு, அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்! அனுப்பிவைத்த இருப்பு-04 கிடைத்தது நன்றி! இலங்கையில் வெளிவந்த, வருகின்ற கவிதைச் சஞ்சிகைகள் பெரும்பாலும் அனைத்துமே ஒரே பாணியிலேயே அமைந்துவிடுகின்றன. ஒரு சஞ்சிகை வெளிவந்து பொருளாதாரக் காரணத்தினாலோ அல்லது வேறேதும் காரணத்தினாலோ நின்றுவிடின் அதன் தொடர்ச்சியாகவே வேறொரு கவிதைச் சஞ்சிகை வெளிவருகின்றது. இலங்கையின் கவிதைச் சூழலில் பெரும்பாலான கவிஞர்கள் ஒரே பாணியிலேயே எழுதிக்கொண்டிருப்பது ஒரு பெரும் குறைபாடாகும். என்றாலும், இருப்பு தனக்கென ஒரு பாணியில் வித்தியாசமான கவிதைகளைத் தாங்கி வருவது அதன் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகும்.

எஸ். நமீம்
“தாருஸ்ஸலாம்”
வழைச்சேனை-05

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு, இருப்பின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் மூழ்கித் திளைத்தேன். சோலைக்கிளியின் கவிதைகள் அற்புதம். மற்றவரும் எழுதலாம் என்ற போதுதான் எனது இரு கவிதைகளையும் அனுப்பி வைக்கிறேன். உங்கள் இலக்கியப் பணி இனிதே வளர கோடிப் பிரார்த்தனைகள்.

எஸ். நமீஸ்
ஜே.பி. வீதி
மீராவோடை, ஓட்டமாவடி

வாசிக்கக் கிடைத்ததில் இருப்பு ஒரு பரந்துபட்ட உயர் இலக்கிய ரசனைகளின் மாறுபட்ட உணர்ச்சித் தளத்திலிருந்து வெளிவரும் காத்திரமான இலக்கிய இதழ் என்பதில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதோடு அது தொடர்ந்தும் தனது இருப்பை தக்கவைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற மானசீகமான பிரார்த்தனைகளுடன்,

ஒரு வசந்தகாலத்தின் குடிசையில் இருந்து
முழுமதி எம். முர்தனா.
15-11-2002

முகம்மட் அபாரின் இரு கவிதைகள்

எனது மயானம்

பார்ப்பதற்கு
அழகாகத்தான் இருக்கிறது
கும்பம் கும்பமாக

ஆலையும்
வாகையும்
மீசை முறுக்கலுடன்
மயான மெங்கும்

பரந்த பரப்பு
ஒரு-
குட்டி கிராமத்தின் சாயல்
அதற்கு

நினைத்த நேரமெல்லாம்
பெரும் அமைதிதான்
காற்றுக் கூட
குந்தியிருந்து-
கவிதை எழுதும்

காகம்
தலை சீவி
முகம் பார்த்துக் கொள்கிறது
மீசான் கட்டைகளில்

பல-
கிராமத்தில் உள்ள
ஆத்மாக்கள்
அக்கம் பக்கமாக
உறங்கி வாழ்ந்தாலும்
கோழிச் சண்டை
குப்பைச் சண்டைகள்
அங்கில்லை

இந்த-
வானத்து மன்னவர்களின்
அரட்டல் மிரட்டல் எல்லாம்
நமது-
கொடி மல்லிகைக்கு தெரியும்

சப்பாத்துக் கால் இரவு

இரவு
அழுதழுது என்
கடற்கரை வீதியால் சென்றது

அலைகள்
மௌனமாக இருந்தன
கடற்கரை மண்
ஆலமரத்து இலைகளால்
போர்த்திக் கொண்டு படுத்தது

என்னை-
நான் ஒளித்தேன்
என்-
மெல்லிய இதயத்தை
பத்திரப்படுத்தி-
கட்டுப் பெட்டிக்குள் வைத்தேன்

வானம் சிரித்தது
நிலவு நட்சத்திரங்களின் அறைக்குள்
பூட்டிக் கொண்டிருந்தது

வாடி வீட்டு மூலைக்குள்
பெரும் சத்தம்
என்-
கிராமம் தலைவிரி கோலமாக
அங்கும்மிங்கும்
ஓடித் திரிந்தது

ஒரு-
எழும்பின் சத்தம் கூட
ஊரில் இல்லை
அவளும்
எனக்குள் வந்தாள்
இதயத்தை-
கையில் எடுத்துக் கொண்டு

கடலைத் தேடினேன்
காணவில்லை
கிராமத்தை அரட்டினேன்
உசும்பவில்லை

பாவம்
அந்த இரவு
சப்பாத்துக் காலுக்குள்
மிதிபட்டுக் கிடந்தது

செவ்வந்தி பூசிச் சிரித்து....

உன் கலகலத்த பேச்சுக்குள்
ஓராயிரம் குயில்களும்
மைனாக்களும்
கூவிக் கலைந்து பறக்கும்

உன் முகம் மலர்த்த முறுவலில்
ஒரு கோடி ரோஜாக்களும்
மல்லிகையும் பனியுதிர்ந்தியாகும்

உருப் பெருத்துச் சிவந்த
அந்திச் சூரியன்
குங்கும்ப் பொட்டாய்
உன் நெற்றியில் கிடக்கும்

தவறி வீழ்ந்த நட்சத்திரம்
உன் மூக்கில் தங்கிய வசீகரம்....
செவ்வந்தி பூசிச் சிரித்த வாயும்
உதட்டில் தேனாக வழியும்
உன் தமிழும் அழகுதான்

மண் நிறைத்துச் செய்த அப்பம் போல்
குவிந்த தலைக் கொண்டையும்
அதில் நீர் வீழ்ச்சியாய்
வழுக்கி வீழ்ந்து வழியும்
முடிகளும் அழகுதான்

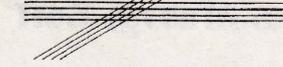
அபூர்வ இனப் புறாக்களின்
தோகையாய்....
கண்ணாடிக்குள் நீந்தும்
வளர்ப்பு மீனின் ஈசலாய்....
அள்ளி முடிந்த உன் சேலையும்
அழகு

வானவில்லை கழட்டி
கை நிறைய வளையல்களாய்
அணிந்தவளே
கருங்கல்லில் கடைந்து செய்த
உயிருள்ள கலைப்படைப்பே

பொய்தான் சொல்கிறாய்
என்று தெரிந்தும்
உன்னிடம் கைதந்து
உன் கதை கேட்க ஆசை

உன்னை யார் குறத்தி என்றது

எஸ். நளீம்

முருங்கை மரமும் வாழை மரமும்

ஓ யெலில்
பாசானால்
ஒரு கத்தம் கொடுப்பதாய்....
எண்ணிக்கிட்டேன்
பாசானேன்
பரபரத்து கத்தமும் கொடுத்தேன்
தடபுடலாய்.

ஏயெலில்
தேறினால்
ஏழைக்கு தருமம் செய்வதாய்
நேந்துக்கிட்டேன்
எல்லாம் ஏ
எடுத்தேன்
தருமமும் மர்மமாய்க் கொடுத்தேன்

வேலை கிடைத்தால்
வெள்ளாடு ஒன்று
சமைத்து
விருந்து கொடுப்பதாய் வேண்டிக்கிட்டேன்
வேலையும் கிடைத்தது
வேண்டுதலும் நிறைவேறியது

தேர்தலில் நின்று
சேர்மனானால்
சேவை செய்வதாய்
பீத்திக் கிட்டேன்
சேமனுமானேன்
எல்லாம் மறந்து போனேன்

மற்றொரு தேர்தலில்
வென்று
எம்பியானால்
ஊரைச் சிங்கப் பூராக்கி
வேலை வாய்ப்பு அளிப்பதாய்
மேடை தோறும் முழங்கிக் கிட்டேன்
அமைச்சராகவும் ஆனேன்
வேர் பிடித்திற்று கதிரையில்

ஆயினும்
மீண்டும் வருவேன்
மேடையில்
நீங்கள் குந்திக் கொண்டு கேட்பதற்கு.....

ஓட்டமாவடி- றபாஹா

எங்கிருந்தோ வந்தவை

கவிதைகளும் பண்டங்களாகி விடுகின்றன, பலரது பிரதிகளில்: விரும்பிய விலையில், விரும்பியவர்களின் கைகளில் பெயர் பெறுவதற்கான கேள்விப்பத்திரங்களாகிவிட்டன, என்பது ஒருபுறம் இருக்க, இம்முறை “இருப்புக்காக, தெற்கு கரோலின் என்னும் சிறு கிராமத்தில் பிறந்த லைசா ஜேம்ஸ் (Laysa James) என்ற ஒரு பெண் கவிஞரின் கவிதை ஒன்றினை மொழிபெயர்க்க முயன்றுள்ளேன். இவர் தனது இளமைப் பருவத்தை நஜீரியா, கொலம்பியா, பிரேசில் ஆகிய இடங்களில் கழித்தவர் Daniel Morin என்ற கவிதைக்கான விருது பெற்றவர்.

கவிதைகளில் சிந்தனைகள் ஒன்றிலிருந்து தொடங்கி மற்றுமொன்று தரித்து பின்பு மேலோட்டமான பார்வைக்குத் தெரியாதபடி தளத்துக்குத் தளம் மேலும் மேலும் விரிந்து செல்வன. கவிதை பற்றி இப்பெண் கவிஞர் கூறும் பொழுது, கட்புலனுக்கு உட்பட்ட உலக விடங்களை நாம் பார்க்க முடியாத உலக விடயங்களை நோக்கி எடுத்துச் சென்று அவற்றின் நகல்களுடன் இணைத்து விடுகிறது. இது எமது துயரத்தை சுகப்படுத்தவும் நாம் எதிர்பார்ப்பதை விடவும் மிகவும் அதிகமாக எங்கோ ஒரு இடத்தைத் தாண்டிச் செல்லவும் உதவுகிறது எனக் கூறுகிறார். குழந்தைப் பருவத்தில் தந்தையின் கொடூரமான வார்த்தைகளால் இவர் அவஸ்தைப் பட்டிருக்க வேண்டும். இக்கவிதையில் வரும் சிவப்பு நிறச் சட்டை உடம்பை அலங்கரிக்கும் வெறும் பட்டுத் துணியாக இருக்க முடியாது. சிறகு முளைத்த முதலையை சுற்றி குதுகலித்துச் சிரித்து விளையாடும் சீனத்தேசத்து குட்டித் தேவதைகள், தந்தையின் சொற்களை தாங்கி எடுத்து தூர வீசுகிறது இக்கவிதை.

தனக்கு மிகப்படித்த அவளது சிவப்பு நிறச் சட்டையில்
சீனத்தேசத்து கழைக்கூத்தாடிகள்
இறக்கை முளைத்த முதலையைச் சுற்றி
வட்டமிட்டுக் குதுகலிக்கின்றனர்.

உயிர் எழுத்துக்களை மென்மையாக்கி
அவளது பெயரை அவர்
முணுமுணுத்த அவ்வருடத்தில்
அதிகாலையில் சில்லிட்ட நீரோடைகளில்

அவருக்காக
அவள் மீன் பிடிக்க கற்றுக் கொண்டாள்
கை பாரத்தில் வலிக்கும் வரை
அவள் தூண்டில் கயிற்றை வீசினாள்
தனக்கு பிடித்த அக்குழந்தைப் பருவத்து
சிவப்பு நிறச் சட்டைக்குள்
மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்து
ஒரு பட்டுத் துணியிலான பை-அதற்குள்
அவளது சின்னஞ்சிறு பொக்கிசங்கள்

முறுக்கப்பட்ட உயிர் எழுத்துக்களை மென்மையாக்கி
அவளது பெயரை அவர்
முணுமுணுத்த அவ்வருடத்தில்
அவரது கத்தியை கொண்டு
குடல்களை கிளித்து
மீன்களை அப்புறப்படுத்தினாள்
கொடூரமாக மரணித்துப் போன

விழிகளின் கனவுகளைத் துடைத்தெடுத்தாள்
தனக்கு மிகப்படித்த குழந்தைப் பருவத்து
அச்சிவப்பு நிறச் சட்டையின்
உச்சியிலிருந்து மென்மையாக வீழ்கிறது
பட்டுத் துணியிலான ஒரு மார்புக் கச்சை
புலப்படாத மார்பகங்கள் மீது

முறுக்கப்பட்ட உயிர் எழுத்துக்களை மென்மையாக்கி
 அவளது பெயரை அவர்
 முணுமுணுத்த அவ்வருடத்தில்
 எச்சில் பறக்கும் அவரது அன்பை
 ஒல்லியான பகுத்தறிவுக்கடவுளுக்காக
 உமிழ்ந்த பொழுது
 அவிந்து அடங்கும் நெருப்பு வெளிச்சத்தில்
 அவள் உற்றுக் கேட்டாள்

தனக்குப் பிடித்த அக்குழந்தைப் பருவத்து
 சிவப்பு நிறச் சட்டையின் கீழ்
 மிதக்கிறது
 அவளது பாட்டியின் உட்பாவாடை நாடா

அவளது பெயரை உயிர் எழுத்துக்களால்
 சீறி உமிழ்ந்து துப்பிய அவ்வருடத்தில்
 அவளது கனவுகளை
 அவர் ஆக்கிரமித்தார்

அப்பொழுதுதான் பனிரெண்டு வயதடைந்து
 மண்டியிட்டு நின்றாள்
 அப்பொழுது
 தனது கூரிய சொற்களிலான ஈட்டியால்
 நறுக்கி விட்டார்
 அவளது அந்த மென்மையான
 சிவப்பு சட்டையை குருதிகசிய

அடுத்து எனது கவிதை ஒன்று எப்போதோ எழுதியது எந்த சஞ்சிகையிலும் பிரசுரம்
 பெறாதது. இது இருப்புக்காக எனது சமர்ப்பணம்.

ஒரு ஜனவரி 22ம் நாள்

இது உனது வாழ்வின் எத்தனையாவது பக்கம்
 இது உனது பயணத்தின் எத்தனையாவது மைல்கல்
 படம் ஒன்று வரைந்தேன்
 அப்புத்தகத்தின் நாற்பத்தைந்தாவது பக்கத்தில்

அடி வானத்துக்கு அப்பால்
 ஒரு கடற் பறவை பறக்கிறது
 கீழே
 கடலில் ஒரு தனித்து படகு

கடற் பறவை மேலே மேலே
 உயரப் பறப்பது போலவும்
 கடலில் மிதக்கும் அப்படகை
 மிகக் கவனமாகக்
 கண்டு கொள்ளாதது போலவும்

எதை நோக்கி பறக்கிறது
 அப்பறவை
 இலக்குகள் யாவும் தோற்றுப் போகும்
 இப்பேரண்ட வெளியில்

கிள்ளி எறிந்த வரிகள் கவிப்போக்கன் எதையாச்சும் பொறுக்கிக் கொடுக்க

கவிதையென்பது கட்டுரையல்ல. கவிஞன் என்பவன் ஒரு துண்டுப்பிரசுர கர்த்தாவும் இல்லை. அவன் உணர்வுகளின் உருவம். இந்த உலகத்தை பொடி செய்து விழுங்கத் தெரிந்த அவனுக்கு, கண்களை விடவும் பலமானது அவனது இதயம்தான். குருட்டு இதயத்தோடு எவனும் கவிஞனாகிவிட முடியாது. கவிஞன் ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒவ்வொரு விதங்களில் இந்த உலகத்தை நோக்குகிறான். ஒரு நிமிடம் திராட்சைப்பழம் போல தெரியும் உலகம், அடுத்த கணம் தோடம்பழம் போல புளிப்பேறி விடுகிறது. இங்கு முளைத்துள்ள தேங்காய்களையெல்லாம் மனதால் உடைத்து இளநீர் குடிக்கத் தெரிந்த கவிஞனுக்கு; கத்தி ஒரு பூ. சிலநேரம் பூ ஒரு கத்தி. சுத்தியலால் அடித்து அவன் எப்போதுமே ஆணி ஏற்றுவதில்லை. தன் உரோமம் ஒன்றினால் தச்சன் வேலை செய்து பாட்டில் “கடைச்சல்” கலையைக் காட்டத் தெரிந்தவன் கவிஞன்-

இந்த உணர்வுலகப் பிறவிக்கு-

ஆயிரக்கணக்கான உலகத்தில் ஒரே நேரத்தில் வாழத்தெரிந்த கவிஞனுக்கு மிகச் சாதாரணமான உலகத்தில் அற்ப சொற்ப இன்னல்கள் ஏற்பட்டாலும், அது ஒரு ராஜாவுக்கு உண்டான இன்னல்தான். அது சிரங்காகி ஒரு போதும் சீழ் கட்டுவதில்லை.

உணர்வுகளை உண்டு உணர்வுகளிலேயே உறங்கி தன் உணர்வுகளையே எப்போதும் கைப்பைக்குள் தூக்கித் திரிகின்ற கவிஞனுக்கு; வியர்வையும் பாட்டு. அதைத் துடைக்கின்ற கைக்குட்டையும் கவிதை. அவனுக்கு ஒரு உலகத்தில் இருளுகின்ற போது மறு உலகத்தில் புலரும்.

நாம் வாழும் இந்த உலகத்தைப் பாருங்கள். இதுவும் ஒரு கவிஞனின் உணர்வுகளால் சோடிக்கப்பட்ட ஒன்றுதான். பொருத்தமான இடத்தில் பொருத்தமான பொருட்கள். புத்தியை பாவிக்க வேண்டிய இடங்களில் “மக்குகள்” இன்னும் சொல்லவா? சொல்லமாட்டேன். யோசித்துப் பாருங்கள். இதையும் வைத்து; எழுதத் தெரிந்த மொழியை இங்கு மிருகங்கள் பேசுகின்றன. எழுத்தே இல்லாத “உம்மா” என்ற பாஷைகளில் மிருகங்கள் கவிதை எழுதி விடுகின்றன.

என்ன அற்புதமான சோடிப்பு! இந்த உலகத்தை அந்தக் கவிஞன் தன் உணர்வுகளால் எவ்வளவு நுட்பமாகச் சோடித்திருக்கின்றான்!

ஒரு கவிஞன் உணர்வதே கவிதை. எதையும் உணர்வு பூர்வமாக உணரத் தெரிந்தவனே கவிஞன்.

உணர்தல் என்பது ஒரு திறன். கவிஞனைப்பொறுத்த மட்டில் பிறவியில் இத்திறன் இருந்தாலும், தனது விடாமுயற்சியினால் வளர்த்தெடுக்க வேண்டியது இது.

இது இல்லாவிட்டால் கவிஞனுக்கு ஊற்றுக்கண் திறக்காது. அவன் எப்போதும் தூங்கிய நிலையிலேயே கவிதைகள் எழுதுவான். அதற்கு உயிர் இருக்காது. ஒரு போதும் அப்படிப்பட்ட கவிதைகள் நம்மைச் சுரண்டாது. ஒரு வாசகனின் கரண்டிக் காலையாவது சுரண்டி இழுக்கச் செய்கின்ற கவிதைகள் பாட வேண்டுமென்றால், அது உணர்வுநிலையில் இருந்து பொங்கி எழுந்து வழிந்திருக்க வேண்டும்.

நமது கவிஞர்கள் பலர் தலையணையில் சாய்ந்தபடியே கவிதைகள் எழுதுகின்றார்கள். இவர்களுக்கு ஒரு “கிலுக்கியும்”, வாய்க்குள் “சூப்பியும்” கொடுத்து இன்னும் தூங்குங்கள் என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு வார்த்தைகள் தெரியவில்லை.

உண்மையாகச் சொன்னால்: ஒரு கவிஞனுக்கு ஆயிரக்கணக்கான மொழிகள் தெரிந்திருக்க வேண்டும். வெறும் தமிழ் தெரிந்த ஒருவனால் தமிழில் கவிதை பாடிவிட முடியாது. ஆக; ஆங்கிலத்திலோ அல்லது வேறு எந்த மொழிகளிலோ எப்போதும் கவிதைகள் பாடப்படுவதில்லை. ஒரு கவிஞனது உணர்வுகளின் பெறுமதியை வாசகன்

விளங்கிக் கொள்ள வரி போட்டுக் காட்டுவதுதான், இந்த ஆங்கிலமும் தமிழும் சிங்களமும். உலகத்தில் உள்ள அனைத்து மொழிகளும். தன் உணர்வுகளை தான் நோக்குகின்ற பொருளுக்குள் செலுத்தி, அதனோடு கதைத்து, அதன் முளையைக் கண்டுபிடித்து, நெஞ்சத்தால் கொட்ட வேண்டுமென்றால்; அதற்குப் பல மர்மமான பாஷைகள் தெரிய வேண்டும்.

இந்தப் பாஷைகளை எங்கே பயிலலாம்! மதிய போஷனம் வழங்கி மாணவர்களுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பள்ளிக் கூடங்கள் இதற்கு உதவாதவை. அவற்றில் கற்றவர்கள் தான் நாடு செழிக்க வைத்தியனாக, வழக்கறிஞனாக இன்னும் பல தினிசுகளாக வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். நமது கவிஞன் தனது பாடசாலையை தானே உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தனக்குள் புதையுண்டிருக்கும் உணர்திறனை வளர்க்க வளர்க்க பாஷைகள் பெருகும். தெளியும். படைப்புலகம் விரிந்து எங்கும் பச்சையாக கதிர்கள் போடும்.

பலர் நினைக்கிறார்கள் பேனை பிடித்து எழுதத் தெரிந்த யாவரும் கவிஞர்கள் என்று. இது தவறு. முட்டையை முழுமனே விழுங்கி நீர் குடிப்பதைப் போன்றது. அதுதான் சரியென்றால், காரியாலயங்களில் மாதாந்தம் சம்பளப்பட்டியல் தயாரிக்கின்ற “கிளாக்கர்” பையனும் கவிஞனாகியிருப்பான். ஏனென்றால், அவனும் பேனை பிடிப்பவனாகத்தானே இருக்கின்றான்!

மனதால் பெய்யவேண்டியது கவிதை. இதற்கு மரங்கள் மனிதன் என்று வித்தியாசங்கள் இல்லை. உணர்வு பொங்கிய எதுவும் கவிதை குவிக்கும். பிறிதொரு தருணத்தில் விளக்கமாய் சொல்லுவேன்.

தயிர் எடுத்து இட்ட கோடு

வெளிச்சம் மங்கும்
இருளும்
சின்னப் பிள்ளையின் வயிற்றைப்போல
குறுகுறுக்கும் பிறகு
பெய்யாது பேசாமல் அமர்ந்துவிடும்

என் கொய்யாப் பூ நீ பயிர்களுக்கு நீர் ஊற்று
மழைவரும் மழைவரும் என்று
பயிர்கள் செத்தன வளவில்

மின்னும்
இடைக்கிடை மலைமோதும்
அதன் பொறி பறந்து நம் கண்ணில்
இருந்த காதல் ஒரு நிமிடம்
அறுந்து பிறகு வரும்
பின் ஆறிப்போய் சூடின்றி வானம்
நீ ஊற்றித் தருகின்ற தேநீர்போல
வெள்ளிக் கொசு மொய்க்க
கிடந்து நாறும் கோடை வான்
கண்ணால் குடிக்கவும் உதவாது
நம் பயிர்கள்-

வாடும் அதற்கிடையில்
நீர் பாய்ச்ச வேண்டும்
என் கொய்யாப் பூ
கிணற்றடியில் அணில் உண்டு
அது தாவிக் கடிக்க
நான் தயிர் எடுத்து இட்ட கோடா
முன்று கோடும்
அவை ஒன்றையொன்று உரசாமல்
நீண்டிருக்கும் பெருங்குணமும்

தன்பாட்டில் மேய்ந்த வருங்காலம்

ஒரு மாதிரியாக இருந்தது
வீதி
பெரிய பெரிய அடுப்புகள் எரிவதைப்போல்
நெருப்புகள்
சட்டி வானமா

ஓடும் வாகனத்தை நிறுத்த
போட்டிருந்த தடையில்
ஒரு பையன் விழுந்து எழுந்தான்
பள்ளிக்கூடம்
மூடிக் கிடந்ததால்
தன் பாட்டில் மேய்ந்த வருங்காலம்
முழங்காலில் இரத்தம்
ஒழுக்க ஊருக்குள் மறைந்தது

ஊர் அங்கே இருந்தது
ஆனால் உலகம்
வேறெங்கோ இருக்கிறது
என்று சொன்ன என்னுடைய வாய்க்குள்
பாவமென்ற சொல் புகுத்தி

ஒரு வாப்பாவும் மகளும்
போக்கு வரத்து தடைப்பட்ட காரணத்தால்
கள்ளத் தனமாய் வரம்பு வழி
வந்தார்கள் அவர்களுக்கு "பை" பாரம்
கை சிவந்து
உதறி உதறி

இதைப் பார்த்த பலர் தம் கண்ணைப் பிடுங்கி எறிந்தனரா
அனேகமானவர்கள் குருடு
வாயும் பேசுதில்லை

வேலி உயருகின்ற வரலாறு

எந்தப் பொறுக்கியோ திருடிப் போயிருப்பான்
நம் தலைமாங்காய் குலையை
என்ன செய்வது இளவரசா
நான் கவிதை எழுதித் துயர் தீர்ப்பேன்
நீ மரத்தைப் பார்த்துச் சிணுங்கு

புலம் பெயர்ந்து வந்து
ஓர் இடம் வேண்டும் என்று சொல்லி
வாங்கிய வளவுக்குள் உன்போன்ற
ஒரு மாமரத்தை நட்ளேன்
உம்மா வயிற்றுக்குள் நீ முளைத்தாய்
உம் இருவருக்கும் இரண்டு இலை
ஆனால் அது பூத்து

சில தங்க உருண்டைகள் தள்ளியது
நான் - பார்த்தேன்
மகிழ்ந்தேன்
உம்மாவும் ஒரு நாள் வியந்துவிட்டு தனிர் முகர்ந்தா

பாத்திக்குள் இருந்த புல் எடுத்தேன்
 பாசத்தில்
 காய் பெருத்தால் துணியால்
 மறைத்துக் கட்டு என்று
 சொன்ன பொது வேலித் தலைக்காரி
 மகன்தான் பேர்போன வம்பு
 ஆய்ந்திருப்பானா
 இருக்கும்

வா மகனே போவோம்
 சந்தைக்கு
 பழத்துக்குப் பழம்
 வாங்கித் தருகின்றேன் இனி வேலியை உயர்த்த வேண்டும்
 என்று சொல்லி ஒருவன் தன் மகனோடு போனான்
 இப்படித்தான் வேலியெல்லாம் உயர்ந்தனவா

அவள் தேடி மெஷின்

கல்
 வேலி துளிர்ந்து
 கண்ணென்று இரு பூவும்
 நாலு அங்குலத்தில் தோடென்று நீண்டிருக்கும்
 காது இலைகளுமாய்
 என்னால்
 ஆய முடியாத பழம் கொண்டு நிற்கின்ற
 இத் தெருவின் புத்தகத்தை

கண்ணுக்குள் பொத்திவைப்பேன் உறைபோட்டு என்றொருநாள்

எழுதிய வரிகளில் சிற்றெறும்பு ஊர்ந்து
 மேசை விரிப்புக்குள் ஊத்தையாய் போனதைப்போல்

அவள் வேலி இடித்து
 பெரிய
 கடப்பெடுக்க சீமெந்தும்
 மண்ணும் கல்லுமென

கிடக்க ஓர் இரும்புக் கதவும் வருகிறது
 வண்டியிலே வந்திறங்கி
 போட்டுப்
 பூட்டி உள்ளே
 உழவு
 இயந்திரத்தில் ஒன்று வைத்து
 நெல் ஏற்ற
 களி ஏற்ற
 வெட்டும்
 பருவத்தில் சூட்டிக்க

அவள் வீட்டு ஆண்பிள்ளை யாருக்கோ பேராசை

தெரு சோர்ந்து கிடக்கிறது
 பூமரத்தை மண்ணோடு
 கிண்டி எடுத்து புதைத்த இடம் தெரியவில்லை

இனி- இந்தப் பாதையில்-
இரண்டு மெஷின் உறுமும்
ஒன்று நன்றாகக் கறள் பிடித்து அவள் தேடி
வாடி

ரயில் பாதை நில வீடு

இது வீடா
அல்லது வெங்காயக் கூடா
மழை பெய்தால் வழிகிறதே

பெயருக்கு நாலு அறை
அறை நிலத்தில் ரயில் பாதை
வெடிப்பென்று நீ சொன்னாய்
கூட்டிப் பெருக்க பெருக்க ஏறும்புலகம்
சீறி வருகிறது மாறிக்கு
நம் இருவரையும் கொண்டு செல்ல

உணவுக்கு- ஓட்டை வீட்டின்
முகப்பு மட்டும் புன்சிரிப்பு

காட்டும் தபாற்காரன்
வெளிச் சுவரின் வெடிப்புக்குள்
நிற்கும் ஆலமரம்

ஐயா
நீங்கள் நாட்டியதா
என்றுவிட்டுச் சிரித்தபடி
தந்த கடிதத்தின் தலையில்
பதிந்திருந்த "சீல்" போல

இந்த வெங்காயக் கூட்டிற்குள் வாழுகின்றோம்
தேவையின்றி
வீதிக்கும் வருவதில்லை
அது முழுக்க அப்பம்
தெரு மாடு சுட்ட கும்பங்களில்
ஒன்று நமது கடப்படியில் புது வீட்டின்
தேவை நமக்கு அதிகமே

பதினோராவது பாடலும் ஐந்துவிரல் குருத்தும்

ஒவ்வொரு நாளும் எழுதலாம்
வெவ்வேறு விதமாக இந்த மழையை
முகில் கவிந்திருந்தபோது
அண்ணார்ந்து பார்த்து
வானம் விழப்போகுதென்று
நீ சொன்ன போது
இந்தப் பத்தாவது பாடல் பிறந்தது
மழைபற்றிய
பதினோராவது பாடலுக்கான ஆயத்தங்களுடன்

நீ சொன்னதைப் போன்றுதான்
பெய்யவில்லை வழிந்தது
வீட்டின்
ஓடு உடையுமா துளிகள் கொட்டையே
என் மண்டையிலே நேற்றும்
கல் உருட்டி எறிந்த மழை

பொத்தல் போட்டு என் வீட்டுக்குள் அறைக் குளங்கள்
அமைக்க எடுக்கும் முயற்சி
எந்த
மீன் வளர்ப்புத் திட்டத்தைச் சார்ந்தது

உன் கண்ணும் முளை குடித்து
விதைப்புக்குள் கொழுத்த பனையான் மீன்
ஓரத்தில் முட்கள்
அவை உனது இமை மயிர்கள்
நடுவில்தான் கறுப்பும் சதையும்
பளபளப்பாய்

கடுகே நீ பொரிந்து
இவை மிதக்கின்ற சட்டிக்குள்
விழவேண்டாம் என்று சொல்லி
என் சூட்டைத் தணிக்கின்ற மழை மாலை
போட்டபடி மரங்கள்
என்று தொடங்குவா என் பதினோராம் பாடலினை
அல்லது நான் பொரிய
உன் கையையேனும் தாவேன்
ஐந்து விரல் குருத்தை

எழும்புகா வாகனம் வருகிது

இன்னும் எனக்கு அறிமுகமே இல்லா
உச்சி மலை ஓவியன்
முகிலில்
வரைந்த படம் விழுந்து
நிலத்தில் கிடக்கிறது
ஓடு
கூன் கிழவி

எல்லாம் வக்கிரமாகிப் போன காலத்தில்
அந்த உச்சிமலை ஓவியன் வரைந்த
இந்தப் பெண்மணியின் பேரரில்
யார் ஓர் உதை கொடுத்தான்
கிழவி
எனக்கொரு
கதையாச்சும் சொல்லாமல்
இந்த நிலத்தையே பார்த்தபடி இருக்கின்றாய்
பரிதாபம் முகம் பரவ
என்று தன்
காலை உயர்த்தி

அதோ நிற்கின்றான் அவனா

பஞ்சப் பொதி மூத்தம்மா
வாய் முழுக்க மணல்
எங்கிருந்தோ "சதக்கா" வாங்க
வந்த மனிசி என்று

சொல்லி முடிக்காமல் ஒரு கூட்டம்
தொங்கோட்டம் ஓடியது
நேரமே இல்லாமல்
பணக்காரன் மாடுகட்டி
சில்லறையாம் பிண்ணாக்கு
போடுகின்ற மாதத்தில் ஒரு தெருவில் ஒரு நாள்

எழும்புகா
வாகனம் வருகிது

அமைச்சர்கள் கூட்ட பலகாரம்

ஊரெல்லாம் வெள்ளமென்று :
வானொலியும் பத்திரிகைப்
பக்கங்களும் குரல் கொடுக்க-
அமைச்சர்கள் வந்தார்கள்
வழி முழுக்கப் பட்டாளம்
காவலுக்காய் அவர் கையில்
இருந்த துவக்கை விட

மண்வெட்டி கொடுத்து
"கான்" வெட்டுங்கள் என்று சொன்னால்
வெட்டி இருப்பார்கள் மழையும்
சேமிப்புச் செய்யாமல்

பள்ள
வங்கிகள் உடைந்திருக்கும்
நீர்த்
தொல்லைகள் ஓடிக் கடலுக்குள்
கலந்து ஊர் காய்ந்து

மாரிதான் என்றாலும்
நாம் தெருவில் கால் தட்ட
புழுதி பறந்திருக்கும் நம் தலை முடியும் அழுக்காகி
சவர்க்காரம் போடாமல் குளிக்க முடியாது
ஒரு "மணக்கட்டி" தா
என்று கடைகளிலே கேட்டிருப்போம்

இவர்
வந்த பண்டமென்ன
பலகாரம்
ருசியில்லை
எல்லாம்
பச்சைத் தண்ணியிலே கூட்டது
மாமி மச்சிக்கு
இதைச் "செப்புக்" கட்டுவதா
எடுத்து வீச உறவைத் தள்ளி வைத்து

தென்கிழக்கு முஸ்லிம்களின் கவிதைப் பாரம்பரியம்

-றமீஸ் அப்துல்லா-

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் தென்கிழக்குப் பிரதேச முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு குறைத்து மதிப்பிடக் கூடியதல்ல. பிரதேச ரீதியான இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிக் கூறுகின்ற பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி;

"புவியியற் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதேவேளையில் சமூக,பண்பாட்டு அகவேறுபாடுகளையும் மனங்கொண்டு நோக்கும் பொழுது இலங்கையின் தமிழ் பேசும் மக்கள் (அதாவது தமிழிலக்கியம் மூலம் தங்கள் உணர்வு / உணர்ச்சி அந்தரங்கங்களை வெளியிடும் கூட்டத்தினர்) பின்வரும் பிரதேசங்களிற் கால்கொண்டு வாழ்கின்றனர் என்பது தெரியவரும்.

01. மட்டக்களப்பு
02. திருகோணமலை
03. வன்னி
04. மன்னார்
05. யாழ்ப்பாணம்
06. மலையகம்
07. மேற்குக் கரையோரம் (பிரதானமாகப் புத்தளம் முதல் நீர்கொழும்பு வரை)
08. தென்பகுதி (பாணந்துறை முதல் திக்வெல்லை வரை)

இந்தப் பிரதேசங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஈழத்தின் உப பண்பாடுகளாக (Sub Culture) கருதப்படத்தக்கவையாகும். இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பண்பாட்டு ஆளுமை உண்டு. " (கா.சிவத்தம்பி, 2000: 68)

என்று கூறுகின்றார். இவர் குறிப்பிடுகின்ற பிரதேசங்களில் மட்டக்களப்பின் தெற்குப் பிரதேசம் தனியான உப பண்பாட்டு அலகாக குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் இப்பிரதேசம் தனியாக அடையாளப்படுத்தப்படவேண்டியதொன்று.

மட்டக்களப்புக்குத் தெற்கே வாழுகின்ற முஸ்லிம்களின் இலக்கியத்தில் அவர்களுக்கே உரிய தனியான சமூகப் பண்பாட்டு அகவேறுபாடுகளை மிகத் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ளமுடியும் இதனை அடியாகக் கொண்டு தென்கிழக்குப் பிரதேசத்தின் முக்கிய தலமான கல்முனையைத் தளமாகக் கொண்டு இந்த இலக்கியச் செயற்பாடு இடம்பெற்றிருக்கின்றது. இந்த இடத்தில் எம்.ஏ.நு.மான், "கிழக்கிலங்கையின் கல்முனைப் பிரதேசம் தமிழ்க் கவிதையின் தலைநகராகக் கருதத்தக்கது" (நீலாவணன் 2001:IX) என்ற கருத்தும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

தென்கிழக்கு முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் கவிதையினைத் தனியாகப் பார்ப்பதற்கு பல காரணங்கள் உள. வாய்மொழி இலக்கிய வடிவங்களும் செந்நெறிக் கவிதை மரபும் குறிப்பாக சில கவிஞர்களின் தனித்துமான ஆளுமையும் இந்தவகையில் கவனத்திற்குட்படுகிறது.

01. வாய்மொழி இலக்கியம் : தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சங்ககால இலக்கியத்தின் அடிப்படையாக அமைந்தது, வாய்மொழி இலக்கியமே என க.கைலாசபதி கருதுவார். (றமீஸ் அப்துல்லா 2001:) இந்த வாய்மொழி இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு கல்முனைப் பிரதேசத்தில் முஸ்லிம்கள் செறிவாக வாழ்ந்த பகுதிகளில் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றது. குறிப்பாக சம்மாந்துறை, பொத்துவில், அக்கரைப்பற்று போன்ற பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் ஆண்களும் பெண்களும் இதில் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டினர். இந்த ஈடுபாடு இப்பிரதேசத்தவர்களின் கவி புனையும் ஆற்றலில் பெரிதும் பங்கு வகுத்திருக்கின்றது. இப்பிரதேச இலக்கிய வளம் பற்றிப் குறிப்பிடுவோர் இங்குள்ள பெண்களின் ஏச்சிலும்

பேச்சிலும் கவிநடை பொருந்தி வருவதாகக் குறிப்பிடுவர். இப்பிரதேச முஸ்லிம்களின் வாழ்வியல் பற்றி பெரிதும் தெரிந்துகொள்வதற்கு இப்பாடல்கள் துணைபுரியும். சமூகவளர்ச்சி, சமூக அதிகார நிறுவனங்கள், பண்பாட்டு அம்சங்கள் முதலானவற்றை இவற்றின் மூலம் கண்டுகொள்ளமுடியும். தற்கால சமூக அமைப்பு, முஸ்லிம் அரசியல், முஸ்லிம் பெண்களின் வெளிநாட்டுத் தொழில்வாய்ப்பு முதலானவை பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கும் தற்கால வாய்மொழி இலக்கிய வடிவங்கள் உதவுகின்றன.

02. காவியங்கள் : தமிழிலக்கிய மரபின் தன்னிகரில்லாத 'தலைவன்' பற்றிப் பாடுகின்ற காவியமரபுக்கப்பால் 'காவியம்' என்ற பெயரிலே வழங்கும் பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்கள் இப்பிரதேசப் புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றினைப் பாடியவர்கள் பெரிதும் படிப்பறிவில்லாதவர்களே. இந்தவகையில் புயற்காவியம், மழைக்காவியம், வெள்ளக்காவியம், பிள்ளைக்காவியம் போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. இவைதவிர இப்பிரதேச அபிவிருத்தி முதலானவற்றை அடியாகக் கொண்டு பாடப்பட்ட கல்லோயாக் காவியம் முதலானவும் வழங்குகின்றன. இந்தக் 'காவியப் பாரம்பரியம்' மிகக் கவனமாகக் கவனிக்கத்தக்கது.
03. பாடல்கள் : காவிய மரபுபோல சில குறிப்பிட்ட சம்பவங்களை அடியாகக் கொண்டு பல்வேறு பாடல்கள் இப்பிரதேசத்தில் வழங்குகின்றன. குறிப்பாக கேம்புப் பாடல், கொலைப்பாட்டு முதலானவை இந்தவகையில் கவனிக்கத்தக்கன. வேறு ஊஞ்சல்பாடல், தாலாட்டுப்பாடல், ஒப்பாரிப்பாடல், பொல்லடிப்பாடல் முதலியனவையும் வழங்குகின்றன. மிகமுக்கியமாக 'வசைக்கவிகள்' என்ற தனியானவடிவம், பள்ளூப்பாடுதல் என்ற பெயரில் வழங்குகின்றது. இந்தவிடயங்கள் விரிவாக ஆராயத்தக்கன.
04. அறபுத்தமிழ் இலக்கியவடிவங்கள் : அறபுத்தமிழிலான பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்கள் இப்பிரதேசப் புலவர்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. முஸ்லிம்களின் மார்க்க விடயங்களை விளக்குவதாகவும் வேறு சிறப்பு அம்சங்களைக் கூறுகின்றனவாகவும் இவை இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை அறபுத் தமிழில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களாகவும் வேறுசில அறபுமொழிச் சொற்கள் கலந்து தமிழில் வந்த பாடல் வடிவங்களாகவும் உள்.
05. இஸ்லாமிய சிற்றிலக்கியங்கள் : இப்பிரதேசத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து வந்த பல முஸ்லிம் புலவர்கள் முஸ்லிம்களுக்குரிய இலக்கிய வடிவங்களான முனாஜாத்து, படைப்போர் முதலானவற்றையும் தமிழ் இலக்கிய சிற்றிலக்கிய வடிவங்களான மாலை, கீர்த்தனம் முதலான வடிவங்களையும் பயன்படுத்தி பல்வேறு பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். இவை பெருமளவில் இப்பிரதேசப் புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளன.
06. குறிப்பிடத்தக்க பாரம்பரிய கவிஞர்கள்: ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் முதலான இப்பிரதேச பாரம்பரியமுஸ்லிம் கவிஞர்கள் பலரின் கவிதை முயற்சிகள் பற்றி தனியாக நோக்குதல் வேண்டும்.
07. நவீனகாலம் : ஈழத்தில் 1940 களில் இயங்கிய நவீன கவிஞர்களான மஹாகவி, நீலாவணன் வரிசையில் இப்பிரதேச முஸ்லிம் கவிஞர்களும் பேசப்படவேண்டியவர்கள். இந்தவகையில் கவிஞர்.எம்.ஏ.நு.மான்ரின் கவிதைகள் ஒரு கால கட்டத்தைப் பிரதிபலிக்க அதனுடைய பிறிதொரு வளர்ச்சியாக சோலைக்கிளி மேற்கிளம்புகின்றார். இந்த வளர்ச்சி பற்றி மிக விரிவாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

இந்த அம்சங்களால் வெளிப்படும் இப்பிரதேச சமூக, பண்பாட்டு அகவேறுபாடுகள் தென்கிழக்குப் பிரதேச கவிதை பாரம்பரியங்கள் பற்றிப் பேசும் அவசியத்தைத் தூண்டுகின்றது. இந்த விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனியாகவும் விரிவாகவும் ஆராயப்படத்தக்கன. இந்தத் தொடர்ச்சி 'இருப்பு' இன் அடுத்தடுத்த இதழ்களில் தொடராக வெளிவரும்.

முளைவரவை

உம்மாவின் கத்தரிக்காய் சுண்டல்

அன்புள்ள உம்மா
மேற்படிப்புக்கென
மேலிடத்திற்கு அனுப்பிவைத்தாய்
உன்னை பிரிந்து
என்னால் முடியவில்லை படிக்க

இந்த மாடமாளிகை
நம் மண்குடிசையைப்
போல் இல்லை உம்மா
கட்டில் மெத்தைத் தூக்கமெல்லாம்
பாயில் படுக்கும் சுகத்தைத்
தரவில்லை உம்மா

இங்கே
இறைச்சியும் கோழியும் அலுத்து
உன் கை பட்ட
கத்தரிக்காய்ச் சுண்டல்
கேட்குதும்மா

கலைப்பிரியை மருதமுனை ஹர்ஷா

வட்ட நிலவே எங்கள் வானத்து நிலவே

வானத்து நிலவே நீயுமா
எங்கள் அவலங்களைக் கண்டு
மேகச் சீலைக்குள் முகம் மறைக்கிறாய்
பார்த்தாயா
சரித்திரம் படைத்த
சந்திர முகங்கள்
சந்தோஷமின்றி சாம்பலாகிப் போனதை

எ.சி. ஜெஸ்மின் நிஹாரா

நினைவு

எதுவும் விளங்கவில்லை எனக்கு
இனம் தெரியாத முகம்
எழுந்து பறப்பதாயும்
நீண்ட பற்களும்
உருண்டைக் கண்களும்
ஆன
உருவம் பயமுறுத்துவதுமாய்
பிரமை எனக்குள்
சிற்றெறும்பின் புற்றாய்

சின்னச் சின்ன எண்ணங்களை
சீக்கிரமாய் கட்டியதுதான் நினைவு

காதலும் கொடுகலும்

என் இதய சாம்ராஜ்யத்தில் நீ
குடிமகனாக குடியமர்ந்த போதே
எதிர்ப்புத் தீவிரவாதத்தில்
தகர்க்கப்பட்டது என் இதய புரம்

இனிமைகளைக் காவு கொடுத்து விட்டு
தனிமைகளைக் கவ்விக் கொண்டு
ஆழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது என்னுயிர்
ஓர் போராட்டத்தில்

நித்தமும்
என் சோகக் குடிசையின்
ஞாபக ஓட்டைகளில்
ஒழுகும் கண்ணீர்த் துளிகளால்
நான் கொடுகிப்போகிறேன்

எம்.ஐ. சித்தி றபீகா
180, புளக் ஜே மேற்கு
மல்கம்பிட்டி வீதி
சும்மாந்தறை

இந்த வரவையில்
இன்னும் பலர் விதைக்கலாம்

நமது கவிதையின் வேரும் விழுதும்

சிறாஜ் மஷ்ஷூர்

மெல்ல பனியுதிரும் ஒரு அதிகாலை. இந்த அதிகாலையின் ஆழ்ந்த மௌனத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு அலறுகிறது ஒரு காசம். ஒரு தூக்கணங் குருவிக் கூட்டைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற தவிப்பில் மனம் ஏனோ நிலைகொள்ளாமல் தவிக்கிறது. காற்றின் நரம்புகள் மனத்திரையில் கோட்டோவியங்களாய்ப் பதிகின்றன. ஆயினும், நெஞ்சுள் ஒரு சிறுகீறலின் வலி, அகண்டத்தின் பேரிரைச்சலிலிருந்து விடுதலை கிடைக்க வேண்டும் என்று அடிமனதுள் ஏதோ ஒரு மென்குரல் அடிக்கடி வந்து தலையை நீட்டி விட்டு இருக்கிறது.

இந்த இளங்காலையில்தான், நமது கவிதையின் வேரும் விழுதுகளும் எங்கே மையம் கொண்டிருக்கின்றன என்ற எண்ண அலையடிப்புகள் மனசோடு மோதி மோதிச் செல்கின்றன. ஆழ்மனத்தை வெகுநாளாய் அரித்துக் கொண்டேயிருக்கின்ற இது பற்றி எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் துளிர்கிறது.

போரும் போர் சார்ந்த வாழ்வியல் நெருக்கடிகளிருந்தும்- தற்காலிகமாகவேனும்- மீண்டிருக்கின்றோம். 80களுக்குப் பிந்திய நமது கவிதையின் மைய நீரோட்டம் போரும், அது ஏற்படுத்திய நெருக்கடிகளும் இழப்பின் வழியுமாகவே நகர்ந்து வந்திருக்கிறது. இவை நிச்சயம் பேசவும் பகிரவும் பட வேண்டியவைதான். இந்த உணர்வுநிலைகளை, பல ஈழத்துக் கவிதைகள் அற்புதமாய் வெளிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. அவற்றின் கலை நேர்த்திக்காவும் அனுபவத் தொற்றுகையின் வீச்சுக்காகவும் நமது கவிதையுலகும் கவிஞர்களும் நிச்சயம் பெருமிதப்பட்டு கொள்ள முடியும். இவற்றைப் பாடாமல் விடுவது, பாட மறுப்பது நமது வாழ்வியல் யாதார்த்தத்தை மறுக்கும் போலிக் கலைப் பெறுமானங்களிருந்து மேற்கிளம்பும் பார்வை என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது.

ஆயினும், போருக்கு வெளியேயான வாழ்வு குறித்த பதிவுகள், அவற்றின் கவிதை வெளிப்பாடுகள் வெகுவாக அலட்சியம் செய்யப்பட்டு, மிகப்பெரும் தோல்வியாக மாறியிருப்பது ஏன்? நமது சமீபகாலக் கவிதைகளுள் மிக அதிகமானவை போர் என்ற வட்டத்தைத் தாண்ட சிறு எத்தனம் கூடச் செய்யாது ஏன்?

போர் நம்மைப் பாதித்த மிகப்பெரும் விஷயம்தான். ஆனாலும் போர் மட்டும்தான் நமது வாழ்க்கையல்ல. போரின் வெஞ்சினத்துள்ளும் அன்பின் இளஞ்சூட்டுக் கதகதப்பால் நமது மனசு நெகிழவே செய்கிறது. அதிகாலைப் பனித்துளியின் சில்லென்ற குளிர் மயிர்க்காலைச் சிலிர்த்துச் செய்கிறது; ஒரு இலையுதிரும் லாவகத்தை கண்களில் ஒற்றியெடுக்க முடிகிறது. இன்னும் நெருக்குதல் நிறைந்த இந்த வாழ்விடையே மனசு எத்தனையோ விஷயங்களுக்காக உடைந்து நொருங்குகிறது. மிகப் பெரும் இழப்புக்களின் மத்தியிலும் அற்ப விஷயங்கள் நம்மை ஈர்க்கிறது. இவ்வளவு விஸ்தாரமாக நமது உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கையில், நமது கவிமனம் மட்டும் ஏன் போர்ப் பரணிகளுள் மட்டும் கட்டுண்டு கிடக்கிறது? ஈழத்து கவிஞன் காதலிக்க மறந்து விட்டானா என யாரோ கேட்டது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

இந்த உண்மைகள் பற்றிய பிக்கை எதுவுமற்று சிறு குழந்தைகள்போல கிளிப்பிள்ளைப் பாடங்களையே நமது வாழ்வும் நமது கவிதையும் ஒப்பித்து வருகின்றன. இந்த நச்சுச் சூழலிலிருந்து நமது கவிதையுலகை விடுவிக்க வேண்டும். மீளவும் நெருக்குதல்களின் பனிப்பாளங்களிடையே நாம் உறைந்து போகக் கூடாது. நமது மனசை நெகிழ்த்தும், நம் உள் அதிர்வுகளை உண்டு பண்ணும் அற்ப விடயங்கள் குறித்தும் நமது கவிதையின் மனசை நெகிழ்த்தும், நம்முள் அதிர்வுகளை உண்டு பண்ணும் அற்ப விடயங்கள் குறித்தும் மொழி நீள வேண்டும். நமது அனுபவத்தின் பரப்பு. இன்னும் ஆழவும் அகலவும் வேண்டும்.

“மனிதர்கள் சாகிறபோது

அவர்களுக்குள்

உலகங்கள் சாகின்றன” என ரஷ்யக் கவிஞர் டுஷெங்ளே கூறியிருப்பதை நாம் அனுபவ உண்மையாக உணர்ந்ததுண்டா? நம்மிடையேயும் எத்தனையோ மனிதர்கள் இறக்கத்தான் செய்கின்றனர். அப்போதல்லாம் உலகங்கள் சாவதாய் நாம் உணர்ந்தது. வெகு சொற்பமே. அநேகமாக நமது மனிதர்கள் எல்லோரது உலகமும் பொத்தாம் பொதுவானதாய்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. நம்முள் மிகப்பலர் சாராசரி உலகங்களின் வாயிற்கதவுகளைக் கூட இன்னும் தாண்டி வரவில்லை. நமது அக உலகங்கள் சராசரி மட்டத்தில் தொடர்ந்தும் இருக்கும் வரை, நமது கவிதைகள் மட்டும் எப்படி உன்னதத்தின் சிகரங்களை எட்ட முடியும்?

எப்போதும் நமது கால்கள் தரையைத் தொடுவதேயில்லை. நமக்கு அடிக்கடி சிறகுகள் முளைத்து அந்தரத்தில் அனாயாசமாய் திரிவதில்லை. ஒரு பறவையைப் போல காற்று வெளியில் நம்மால் நீந்தவும் முடிவதில்லை. பூமியில் வேர்கொள்ளவும் முடியாது. வானவெளியில் பறக்கவும் முடியாது அலையும் நமது அவலத்தை யாரிடம் சொல்லி அழுவது?

நமது கால்கள் தரையைத் தொட வேண்டும். நமது வேர்கள் நோக்கி நாம் மீள வேண்டும். நமது கிளைகளும் இலைகளும் காற்றுவெளியில் பறந்தும், நீந்தியும், ஒரு பறவையின் வாழ்வை- அந்த வாழ்வின் “கவிதையை” நமக்குள் எழுதிச் செல்லவும் வேண்டும். நமது பண்பாட்டு வேர்கள் பற்றிய எந்தப் பிரக்கூயும் அற்றிருக்கும் நம்மிடையே, நமக்கான உலகம், நமக்கான கவிதை எப்படித் தோன்ற முடியும்?

நமது கவிதையின் வேர்களைத் தேடுவோம். நமது பண்பாட்டின் மூலவித்துக்களை நோக்கி நமது தேடல் நீட்சி பெறட்டும். அப்போதுதான் நமக்கான கவிதையை நம்மால் படைக்க முடியும். அப்போது மட்டுமே நமக்குள் மனிதர்கள் இறக்கும்போது உலகங்களும் இழந்து கொண்டு செல்லும். அந்த இழப்பின் வலி- அதன் கனதி ஆழ்மனசைப் பிழியும்.

நம்மிடையே வாழ்வு இன்னமும் வசீகரமாய்த்தான் இருக்கிறது. அந்திவானத்தின் ஒளிக் கசிவை ஓவியமாய்த் தீட்டுகின்ற ஒரு கவிஞனை, வாழ்வு தரும் எண்ணற்ற அனுபவ வெடிப்புக்களை, அதன் வலிகளை உணர்த்துகின்ற ஒரு கவிஞனை, ஒரு மெல்லிய புன்னகையின் இதத்தை உதடுகளிலிருந்து நமது மொழிக்குக் கடத்திக் கொண்டு வருகின்ற ஒரு கவிஞனை நமது கவிதையுலகு பிரசவிக்க வேண்டும். எவ்வளவு அற்புதமான விஷயம் இது?

இரவல் மொழிகளை இரவல் அனுபவங்களை போலியாக இறக்குமதி செய்வதை, சத்தற்ற பிரச்சார நெடியை, உபதேச உளறல்களை இன்னும் வயிற்றைக் குமட்டும் அறைகுறைத் தத்துவ அவியல்களையெல்லாம் நமது கவிதை உலகு நாடு கடத்த வேண்டும்.

நமது வேர்களை நோக்கி நமது தேடல் திசைமாற்றம் பெறட்டும். நமது சொந்த அனுபவங்களை, நமது அக, புற உலகங்களை நேர்மையாகப் பதிவு செய்வோம். நமது உலகின் எல்லைகளை விஸ்தரிப்போம். அப்போதுதான் நமக்கான மொழியை, நமக்கான கவிதையை நம்மால் கண்டடைய முடியும்.

“வந்தாரெண்டா மச்சான்

வாசலெல்லாம் பூமணம்தான்

போனாரெண்டா மச்சான்

பூப்பூத்து ஒஞ்சது போல” என்று பாடிய நமது நாட்டார் பாடலின் தொடர்ச்சியை அதன் வசீகரத்தை நாம் இழந்து வருகிறோம். இந்த இழப்பிலிருந்து புதிய தளிரிகள் உயிர் பெறட்டும். பரந்த அனுபவ எல்லைகளை நோக்கி நமது கிளைகளை விரிப்போம்.

காதல் செய்வதாவது

அமாவாசைக் காரிருள்
கருமேகம் மூடிய
வானக் கூரையின் கீழ்
நீயும் நானும்

கைகள் துளாவி
வழிகாட்ட
கால்கள் பாதையிட
கண்கள் பயனற்றுக்
காதால் வழிகேட்டு
எங்கோ பயணம்

நீளப் பாதையின்
இரு மருங்கும்
முட்டி புதர்கள்
கால்களை முடமாக்கும்-எம்
காதலையும்தான்

நீ மட்டும்
கட்டியிழுக்கவில்லை யென்றால்
பாதைக் கரையிருந்து
பரிதாபமாகக்
கரைந்து கொண்டிருப்பேன்

விடியலும் வாராமல்
விடியல் தேடிய
வெளிச்சத் தரவுக்காய்
விடிய விடிய
மூடிய கண்களுடன்
முனகிக் கொள்ளும்
என் ஆத்மா

மனது மட்டும்
சேணம் பூட்டாத
புரவித் தேராய்
புவியிருந்து வானம்வரை
பறந்து பறந்து
உயிரைத் தேடும்

உயிர்ப்புடன் காதல் செய்யும்

காதல் தீயின்
நுனி நாவில்-எம்
ஊயிர்த் துளி விழுந்தது

கருகு முன்
காணாமல் ஆவியான போது
வான் வெளி அதனைச்
சுருட்டிக் கொண்டது

அண்டத்தின்
அத்தனை திக்கிலும்
அடித்து அலைத்து
மரம் மலை
கடல் காடெனத்
துரத்தித் துரத்தித்
திக்கு முக்காட
வைத்தபின்னும்
இன்னும் அழியவில்லை

மீண்டும் தேவதை
கரம் பட்டுக்
குளிர்ந்து உயிர்த்து
உறுதியாகித்
திரும்பி வந்து
சேர்ந்து கொண்டது

வலுவான ஜீவன்
கிஞ்சித்தும் சளைக்கவில்லை

காற்றுக்குக்
கடலுக்குப்
பூமிக்கு
வானுக்கு
நெருப்புக்கு-என
பஞ்ச பூதங்களையே
பரிகசித்தபடி
மீண்டும் வந்து
காதலில் விழுந்து
காதலையும் குளிர வைக்கும்

எஸ். நஜிமுதீன்

தைலாப்பெட்டி

இப்பகுதி மூதாதையர்கள் தங்களது மிக இரகசியமான பொருட்களை- ஆவணங்களை- கடிதங்களை- இன்னும் அழுத்திச் சொன்னால்; கைக்கு அடக்கமான பொக்கிஷங்களை மரத்தால் ஒரு பெட்டி செய்து அதற்குள் வைத்து பத்திரப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பெட்டிக்குள் பல பிரிவுகள் இருக்கும். ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் பொருந்தத்தக்கதான பெறுமதிகளை அதனதன் இடங்களில் வைத்துப் பூட்டியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பத்திரமான- பாதுகாப்பான- இரகசியமான பெட்டிக்கு அவர்கள் வைத்திருந்த பெயர் “தைலாப்பெட்டி”. அப்படி ஒரு பெட்டியை இருப்புக்கும் வாங்கியிருக்கிறோம். அந்தப் பெட்டிதான் இந்தப் பக்கம். இதில் பத்திரப்படுத்தியிருக்கும் பெறுமதிகளை வாசகர்களும் திறந்து பார்த்துவிட்டு தையவுசெய்து முடிவிடலாம். இதோ, உங்கள் அனைவருக்கும் ஒவ்வொரு திறப்பும்!

கௌரவங்கள் கேட்டுப் பெறுவதல்ல, அது தன்னை நாடிவரவேண்டும். அண்மையில் நடந்த ஒரு நிகழ்வில் கௌரவத்திற்கென சிலர் தங்கள் பெயர்களைத் தாங்களே சிபார்சு செய்ததையும், இளையவர் முதியவருக்குள் நுழைய முயற்சி எடுத்ததையும் அறிகின்ற போது வெட்கம் வரவில்லை, வயிற்றையே குமட்டுகிறது. என்பதும் தைலாப்பெட்டிக்குள் இருக்கின்ற ஓர் இரகசியம். பார்த்துவிட்டு முடிவிடுங்கள்.

அடுத்ததாக-

பரந்த உலகமும், பரந்த பார்வையும், பரந்த தேடலும் என்கின்ற அம்சம் இப்போது இலக்கிய உலகிலும் இளைய தலைமுறையினரிடம் வேரூன்றிவிட்டது. இல்லையென்றால் றஷ்மி, அறபாத், அபார், நபீல், எஸ். நளீம், எம்.பி. நளீம், ஆத்மா, சதக்கா, முர்தளா, மஜீத், விஜிலி என்று ஒரு பெரிய பட்டாளம் சிறகடிக்க முடியாது. இந்தச் சூழலுக்குள் “நான் அவரது பாணியில் எழுத முயற்சித்திருக்கிறேன், இவரது பாணியில் எழுதிப் பார்த்திருக்கிறேன், அவரது சிறுநீரைக் குடிக்க நினைக்கிறேன்” என்றெல்லாம் “வாய்இராவுவது” சில நோயாளிகளின் புலம்பல்தான், என்பதும் இந்தத் தைலாப்பெட்டிக்குள் உள்ள குறிப்புத்தான்.

பார்த்தீர்களா, சரி, முடிவிட்டுப் போங்கள். மழை பெய்கிறது வெளியில். குடையுமுண்டு. நான் கோடையில் மருளவில்லை.

இருப்புக்கு வாகர்கள் பெருகுவதாலும்
இருப்பு சொற்ப பிரதிகளே தயாரிக்கப்படுவதாலும்
தங்களுக்கு

இதழ்கள் தவறாமல் கிடைப்பதற்கு
உங்கள் பிரதிகளை பதிவு செய்யுங்கள்
தனிப்பிரதி ரூபா- 55.00
வருடம் ரூபா- 225.00
(தபால் செலவு அடங்க)

பெயர்:- யூ.எல்.எம். அதீக் கந்தோர் :- கல்முனை

சிரமமாக இருந்தால் விடுங்கள். இருப்பு படித்து கண்ட இலாபம் என்ன என்று!
ஆனால், ஒன்று- இந்த இதழில் இருந்து எவருக்கும் இலவசப் பிரதிகள் இல்லை.

எல்லாத் தொடர்புகளுக்கும் :- “முன்பக்கம்” புரட்டியிருப்பீர்களே!

புகைப்படக் கலைரின் சீகரம்

Singhams

Photographers - Kalmunai

Telephone :- Residence : 067-29915
:- Office : 067-29673

விவசாய இரசாயன பொருட்கள்
விலங்குகளுக்கான மருந்து வகைகள்
விதைநெல்
ஏனைய தாவர விதைகள்
உரம்
அனைத்திற்கும் கல்முனையில் பெயர் போன நிறுவனம்

அக்ரம் பாம் ஹவுஸ்

116. பிரதான வீதி,
கல்முனை.

தொலைபேசி : 067-29157-29257-21157

நாங்கள் தற்போது இரண்டு ஃக்கர உழவு இயந்திர
விற்பனையிலும் ஈடுபடுகின்றோம் என்பது புதிய செய்தியல்ல

இது தனிப்பட்ட சுற்றுக்காக இல. 79, தைக்கா ஒழுங்கை, கல்முனை-05, இலங்கை என்ற முகவரியில் வசிக்கும் சோலைக்கிளி அவர்களால் இருப்பு வட்டத்திற்காக கல்முனை Sign World Digital Press யில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
